

Mál nr. 392/2016
M og
vátryggingafélagið V v. sjúklinga- og starfsábyrgðartryggingar L.

Kona féll fram af bekk eftir lækniaðgerð og slasaðist þ. 14.10.2014.

Gögn.

1. Málskot móttakið 22. nóvember 2016 ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V frá 6. desember 2016 ásamt fylgiskjölum.

Málsatvik.

M segir málavexti vera þá að hún hafi fallið fram af bekk þegar hún var undir svæfingu eftir aðgerð og slasast. M krefst bóta úr sjúklingatryggingu og starfsábyrgðartryggingu L og telur að M hafi verið í umsjá L þegar hún varð fyrir slysinu. M telur að ekki hafi verið gætt öryggis hennar með fullnægjandi hætti í umrætt sinn og gera verði þá kröfu að sjúklingar undir svæfingu séu öruggir. Kemur fram að ljóst sé að rúmið hafi ekki verið nægilega öruggt fyrst M gat fallið niður af því, um hafi verið að ræða hliðarstoð sem ekki virkaði og gaf falskt öryggi. Af hálfu M er vísað til 2. gr. 1. um sjúklingatryggingar nr. 111/2000 og auk þess er byggt á því að L hafi sýnt af sér saknæma háttsemi.

V hafnar bótaskyldu. V segir að sjúkrarúmið sem M var í hafi verið útbúið með hliðarstoðum og erfitt að sjá hvernig hægt hefði verið að koma í veg fyrir slysið þó meðferð hefði verið önnur. Þá segir V að ekkert bendi til þess að L hafi valdið tjóninu með saknæmri háttsemi. Að sögn L er venjan sú að staðið sé við hlið sjúklings þar til náð er góðu sambandi við hann. Þegar sjúklingur er að fullu vaknaður fara þeir sem sáu um vöknunina oft frá rúminu en eru ávallt í kallfæri og sjá lífsmörk. Í umrætt skipti hafi L og hjúkrunarfræðingur verið í um eins metra fjarlægð frá M og stóðu við hlið rúmsins að aðstoða annan sjúkling. Náðu þau ekki að grípa M sökum þess hve skyndileg hreyfing málskotsaðila var.

Álit.

Í 2. gr. laga um sjúklingatryggingar nr. 111/2000 segir að bætur skuli greiða án tillits til þess hvort einhver ber skaðabótaábyrgð samkvæmt reglum skaðabótaréttarins, enda megi að öllum líkindum rekja tjónið til einhverra þeirra atvika sem síðan eru rakin í tl. 1-4. Í 1. tl. 2. gr. laganna er mælt fyrir um bótaskyldu ef ætla má að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviðið. M hafði verið svæfð vegna aðgerða sem læknir einn framkvæmdi og var umönnun og gæsla hjá L að lokinni aðgerð.

Fyrir liggur og óumdeilt er að M féll úr rúmi eftir svæfingu og aðgerð þegar M var í umsjá L sem svæfingarlæknis. Þótt hlífðarspjöld hafi verið á rúminu er ljóst að þau komu ekki í veg fyrir að M féll út úr rúminu. Eftir að sjúklingur er svæfður og í vöknun er viðkomandi algerlega háður umönnun þeirra sem sjá um sjúklingana. Því er afar mikilvægt að vel sé fylgst með sjúklingunum. Það virðist ekki hafa verið gert í þessu tilviki enda tókst M að fara yfir hlífðarspjöldin án þess að vekja eftirtekt umönnunaraðila og falla á gólfíð. Verður að telja að miðað við framangreint að komast hefði mátt hjá tjóni ef meðferðin hjá L hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið, sbr. 1. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu. Er því tjón M bótaskyldt samkvæmt lögum um sjúklingatryggingu.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr sjúklingatryggingu L.

Reykjavík 17. janúar 2017

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur Lúther Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.